

SZÍV ERNŐ

Covidos tárca

Van énnekem egy igazi jóbarátom, Andriska, akivel negyedszázada ismerjük egymást. Láttam mindig, hogy csinállok ezt-azt az irodalommal, a kicsivel, a naggyal. Ő vitt még bennünket Bakai Pistával a Déry-díj ünneplésére Pestre, ott volt Göncz Árpád is még, sziasztok fiúk, aztán visszafelé akadt egy Cinzano, és végül Pistának is jó kedve támadt, kevesebb éji farkast, magyar lidércet látott az Alföld mélyében. Akkoriban Andris azt mondta nekem, és ez volt vagy huszonöt éve, hogy túl sokat ülök az asztalnál, és ha e a szokásom így marad, az írásaimból ki fog veszni az élet, szín, szag, egyebek. Majd mindent elborít a kimódolt életidegen papírszag. Én ezt az aggodást megértettem, akceptáltam is, és kábé azt találtam ki, hogy ha az asztalomnál ülök munkavégzés végett, és hol másutt, akkor ne feltétlenül üljek ott. Ott is legyek, más-hol is. Legyek ott, de különben üres a székelem. A figyelem útvelele jön-megy a határok között, nem? Fekszem egy kórházi ágyon, mert megműtötték a bokámat, írok. Villamoson, moziban, színházban, írok. Amikor majdnem meghaltam négy éve, a haldoklás közepette is írtam, és ahogy lett annyi erőm, hogy fölemeljem a tollat, két nap alatt ölemben a mázsasúlyosnak tetsző papírvékony lappal, miközben még bírtam a sárgán belém kanyarodó húgykatéter szíves közreműködését, megírtam négy történetet. Zsipsz-zsupsz. De ez nem dicsekvés. Ez egy módszer. Ez egy túlélés-stratégia, az ember akárha Herr Szinbád lenne, elmond egy, kettő, három, iksz történetet a, na mi ellen, az ellen, a rohadék halál ellen, a körülöttünk lopakodó elmúlás ellen, mert ha mondja, ha beszél, olyan, mintha tovább tartana. Meg hogy tart egyáltalán. Beszélj, élsz, Szép, Tandori és tsai. Elmondani mindent, bármit, kistincset, szöveget, köröm szakadást, Hoppert, akármit, kétszer, elmondani bután, feleslegesen, hiábavalóan, félve, felszabadultan, teli szájjal, részegen, mindegy. Csak legyen mondva. Orfikusi gesztus, anyaga szó, ihlete a halálfélelem. Különben bevált. Tényleg működött. Pofázott az ember, és nem érdekelt, hogy nem tudja megoldani az éppen szeme elé kerülő IQ-tesztet. Dehogy lövése se. Az se gáz, ha kis felesége rommá veri Scrabble szókirakóban, lehetne csálni, de már a múltkor is milyen ribillió lett egy-két kocka ellopása miatt. Ernő, a Tyű-t elfogadod? Hát persze. És a he? Ó, hogyne. Csinál velük hatvan pontot, mert jobbra, balra ért, és háromszoros szorzó, nem zaklatott föl. Hanem ez a Covid. Rettegtem. Hogy nekem annyi lesz, ha bejön az ablakon. Különlegesen veszélyezett versenyző. Ó, hogy az a, és egyszer csak megvolt, mint egy kispokrócot, kihúzta belőlem az életerőt, lefektetett, nézz üveges szemmel, Ernő, ne gondolkodj, ne legyél. Nem is voltam. Ez a nem levés tkp azt jelentette, hogy kibutul az okos világból az ember. Az efféle butulás hiányában lesz kedvnek, érdeklődésnek, kíváncsiságnak. Nincsen idegeskedés. Nem jön dühbe az ember. Nem szorít, nem aggódik. Nem is tudom, túl az egyéb fizikai dolgokon, ilyen apatikus kisködöt nem éreztem. Na, tessék, agyhalott lettem. Aztán valamelyik reggel, úgy két hét nyűglődés után jött egy kósza érzés. Jó lenne szókirakózni. Újra. De úgy, hogy most én győzzek. De hogy? Ja, hát, hogy kicsit csálni kellene. Innen tudtam, hogy gyógyulni kezdtem.